

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Szegedi Ítéltábla dr. Técsy Gyula ügyvéd, valamint dr. Nagy László ügyvéd által képviselt **I.rendű felperes neve (címe)** felperesnek - dr. Csonka Péter ügyvéd által képviselt **alperes neve (címe)** alperes ellen tagi kölcsön visszafizetése iránt indított perében a Csongrád Megyei Bíróság 2007. június hó 1. napján kelt 2.G.40.280/2006/36. számú ítélete ellen a felperes által 37. és 42. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét **nem érinti**, megfellebbezett rendelkezéseit **részben megváltoztatja**, a felperes marasztalását **mellőzi** és kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 1.600.000 (Egymillió-hatszáz ezer) Ft-ot és ezen összeg után 2005. július 7. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát.

A felperes által az alperesnek fizetendő elsőfokú perköltség összegét 360.000 (Háromszázhatvanezer) Ft-ra **leszállítja**.

Az alperes által az államnak külön felhívásra fizetendő le nem rótt eljárási illeték összegét összesen 279.600 (Kettőszázhetvenkilencezer-hatszáz) Ft-ra **felemeli**, míg a felperes által ugyanilyen módon fizetendő le nem rótt eljárási illeték összegét 980.400 (Kilencszáznyolcvanezer-négyszáz) Ft-ra **felemeli**.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja**.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 60.000 (Hatvanezer) Ft másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 188.700 (Egyszáznyolcvannyolcezer-hétszáz) Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket, míg kötelezi az alperest, hogy ugyanilyen módon fizessen meg 33.300 (Harmincháromezer-háromszáz) Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS:

Az alperesi társaságnak megalakulásától kezdve tagja a felperes, valamint a perben nem álló **/személy neve 1/**. Mindketten 1999. november 1. napjától a társaság ügyvezetői is voltak. Az ötéves határozott idő elteltével a társaság új ügyvezetőket nem választott. Az alperesi társaság 2006. december 4-i hatállyal felszámolás alá került.

Az alperesi kft működése során mind a felperes, mind **/személy neve 1/** tagi kölcsönöket folyósítottak a társaság részére. A felperes 1999. szeptember 15. napjától 2004. november 4. napjáig terjedő időszakban - az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint - 9.200.000 Ft összegű tagi kölcsönt nyújtott az alperesnek, amelyből a felperes részére 8.500.000 Ft visszafizetése történt meg. Az alperesnek 2004. november 4. napján 700.000 Ft összegű tagi kölcsön tartozása állt fenn a felperessel szemben. Az alperes további 1.900.000 Ft-ot előzetesen végrehajtható, nem jogerős - utóbb hatályon kívül helyezett - elsőfokú ítélet alapján megfizetett a felperesnek.

A felperes módosított kereseti kérelmében 9.800.000 Ft és ezen összeg után 2002. november 1. napjától a kifizetés napjáig késedelmi kamat, valamint perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Előadta, hogy a felperes 1999. szeptember 15. napjától 2004. november 4. napjáig 20.200.000 Ft összegű tagi kölcsönt folyósított az alperes számára, ezen összegből 2004. november 4. napjáig 8.500.000 Ft került visszafizetésre, majd előzetesen végrehajtható ítéleti rendelkezés alapján az alperes további 1.900.000 Ft-ot teljesített.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint csupán 9.200.000 Ft összegű tagi kölcsön folyósítására került sor a felperes részéről. Az alperes 8.500.000 Ft-ot megfizetett a felperesnek, majd további 1.900.000 Ft az előzetesen végrehajtható ítéleti rendelkezés alapján szintén kifizetésre került. Arra tekintettel, hogy az alperes az általa elismert összegű tagi kölcsönökön felül is teljesített visszafizetést a felperesnek, a felperessel szemben viszontkereseti kérelmet terjesztett elő. Módosított viszontkeresetében 2.000.000 Ft és ezen összeg után 2007. január 17. napjától a kifizetésig járó késedelmi kamatai és perköltség megfizetésére kérte kötelezni a felperest.

A felperes a kereseti kérelmében tett tényállításai alapján kérte a viszontkereseti kérelem elutasítását.

Az elsőfokú bíróság - megismételt eljárásban hozott ítéletével - a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest 1.200.000 Ft és járulékai, valamint perköltség megfizetésére, ezt meghaladóan a viszontkeresetet is elutasította. Rendelkezett továbbá a peres felek pernyertességi-pervesztességi arányára figyelemmel fizetendő le nem rótt kereseti és viszontkereseti eljárási illeték viseléséről. Megállapította, hogy

Gf.III.30.361/2007/5. szám

a peres felek között a Ptk. 523. § /1/ bekezdése szerinti kölcsönszerződés azzal a sajátossággal jött létre, hogy az alperes tagja hitelezett a társaságnak, így az ügylet tagi kölcsönnek minősül. A megismételt eljárásban kiegészített igazságügyi könyvszakértői vélemény alapján és az alperes elismerő nyilatkozatára figyelemmel megállapította, hogy a felperes által nyújtott és bizonyított tagi kölcsön összege 9.200.000 Ft volt, az alperes ebből visszafizetett 8.500.000 Ft-ot, valamint utóbb előzetesen végrehajtható ítéleti rendelkezés alapján 1.900.000 Ft-ot. Ezek egyenlegét megvonva az alperes 1.200.000 Ft-ot tartozatlanul fizetett meg a felperesnek, ezért az az alperes részére visszajár. A szakértői véleményben „függő tételként” kezelt összegek elszámolását nem tartotta indokoltnak, ugyanis ezen pénzmozgások bizonylatolása a számviteli törvénynek megfelelően nem történt meg, így azokat a felperes által folyósított tagi kölcsönnek elszámolni nem lehet. Mellőzte a felperes alperesi felszámoló megkeresésére, illetve ... **Bank** ... Fiókjának megkeresésére irányuló bizonyítási kérelmét, ugyanis álláspontja szerint a bíróság pusztán logikai úton végzett mérlegelő tevékenysége nem pótolhatja a számviteli törvény rendelkezései szerinti nyilvántartásokat, illetőleg azok alaki és tartalmi hiányosságait, másrészt pedig a megkeresések kapcsán lefolytatni kért bizonyítás jelen per keretein túlmutat. A kereset, illetőleg a viszontkereset keretei közötti döntéshez ugyanis nincs szükség a bizonyítási kérelmekben meghatározott időbeni és tárgyi kereteken kívül eső tények bizonyítására. Ugyanígy mellőzte további tanúbizonyítás lefolytatását is, mert álláspontja szerint az az elismerés alapján később teljesített 1.900.000 Ft-os kifizetéssel állt volna kizárólag összefüggésben. Eltekintett a könyvszakértő személyes meghallgatásától is, arra figyelemmel, hogy az igazságügyi könyvszakértő kiegészítő véleményében a részére megszabott feladatokat teljesítette, és meghallgatásától sem lett volna várható olyan többlet, ami a per eldöntéséhez szükséges lett volna.

Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a módosított kereseti kérelmének történő helyt adást, másodlagosan az úgynevezett „vitás tételek” felperes és **/személy neve 1/** tagok közötti 60-40 %-os, ennek hiányában 50-50 %-os tulajdoni arányú megosztását, és ennek folytán az alperes 8.780.000 Ft, illetve 8.050.000 Ft és járulékai erejéig történő marasztalását, míg harmadlagosan az elsőfokú ítélet megalapozatlanság miatti hatályon kívül helyezését kérte. Álláspontja az volt, hogy az elsőfokú bíróság nem megfelelő relevanciát tulajdonított a társaság volt könyvelője, **/könyvelő neve/** által elkészített tételes kimutatásnak, és az ő nyilatkozatainak. Nem foglalkozott azzal a kérdéssel sem, hogy a perbeli két könyvszakértői vélemény között iratok tűntek el, amelyek a felperesi tényállítások alátámasztására szolgáltak volna. Hivatkozott a bizonyítási teher megfordulására is, ugyanis álláspontja szerint az alperesi társaság könyvelője által készített kimutatás alapján az alperesnek kellett volna azt bizonyítania, hogy a kimutatás ellenére az abban megjelölt összeggel nem tartozik a felperesnek. Az igazságügyi könyvszakértői véleménnyel kapcsolatban több aggályát is jelezte, kifejtette, hogy a könyvszakértő szakmai álláspontja és módszere is kifogásolható. Külön megjegyezte, hogy a könyvszakértő nem csatolta a szakvéleményéhez azokat az

iratokat, ami alapján a szakvélemény megfelelősége ellenőrizhető, és a szakvélemény nyilvánvaló számszaki hibákat és súlyos tévedéseket is tartalmaz. A kiegészítő szakvélemény 4. oldalán hivatkozik két tagi kölcsön műveletre 2003. október 15-i dátummal - 2.000.000 Ft összegben - ugyanakkor ezeket a tételeket a szakértő a „vítás tételek” közé sorolja. Megállapítja ezzel kapcsolatban a szakértő, hogy „banki bizonylat van”, ugyanakkor az iratok között ilyen bizonylat nem található. Mindez arra utal, hogy a szakértő látta ezt a bizonylatot, így csak a **Bank** által kiadott és az alperesi társaság 2003. október 15-i napi banki forgalmát bizonyító bizonylat adhat pontos információkat arra, hogy a műveletek kihez kapcsolódnak. Ebből okszerűen következik, hogy a szakértő indokolatlanul sorolta ezt a tételt a „vitatott tételek” közé és szükséges lefolytatni a felperes által kért **Bank** megkeresésére irányuló bizonyítást annak érdekében, hogy a befizetőnél megjelölt személy neve egyértelműen beazonosítható legyen. Előadta továbbá, hogy az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítási eljárás egyebekben sem volt teljes körű, szükség lett volna a felperes által felajánlott, de az elsőfokú bíróság által elutasított bizonyítási kérelmek teljesítésére is.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte annak mindenben helyes indokai alapján. A 2002. október 15-i bankszámla forgalommal kapcsolatosan előadta, hogy az alperesi cég iratai között erre vonatkozó igazolás nem található, a **Bank** felé pedig az alperes - a másodfokú bíróság felhívása ellenére - nem járt el. Az alperes a 2003. október 12. és 18. közötti bankszámlaforgalom tekintetében a **Bank** közvetlen megkereséséhez, a pénzügyi intézet banktitok alóli felmentéséhez nem járult hozzá.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az alábbiak szerint pontosítja:

A felperes összesen 12.000.000 Ft összegű tagi kölcsönt folyósított az alperesnek.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást részben már az elsőfokú eljárás során rendelkezésre álló adatok, így különösen a kiegészítő könyvszakértői vélemény, valamint részben annak a másodfokú bíróság által történő felülmérlegelése, részben pedig az alperes másodfokú tárgyaláson tett banktitok alóli felmentést megtagadó nyilatkozatának értékelése alapján pontosította.

A fellebbezés **részben alapos.**

A peres felek közötti jogviszony megítélése tekintetében az elsőfokú bíróság helyesen határozott. A vitás az volt, hogy a felperes milyen összegű tagi kölcsönt folyósított, azt ugyanis egyik fél sem vitatta, hogy az alperes részéről 8.500.000 Ft összegű visszafizetés történt, ezen felül pedig teljesítésként kell elszámolni az előzetesen végrehajtható ítéleti rendelkezés alapján 1.900.000 Ft megfizetését is. Az alperes teljesítései így 10.400.000 Ft összegűek voltak, melyet a felek közötti elszámolásnál érvényesíteni kellett. A felperes által folyósított tagi kölcsönök összegszerűsége tekintetében az alperes 9.200.000 Ft erejéig elismerő nyilatkozatot tett, így a Pp. 163. § /2/ bekezdésére is figyelemmel ilyen összegű kölcsön folyósítása további bizonyítást nem igényelt. Az ezt meghaladó összegű kölcsön

folyósítását a felperes a **/könyvelő/** által készített kimutatással, az ő tanúkénti meghallgatásával, könyvszakértői véleménnyel és az elsőfokú bíróság által elutasított **Bank** megkeresésére irányuló bizonyítási indítványával kívánta alátámasztani. A **/könyvelő/** által készített és a fizetési meghagyás mellékleteként becsatolt kimutatás a felperesi kereseti kérelem szerinti tagi kölcsönök folyósításának bizonyítására nem alkalmas, ugyanis sem a kimutatás nem tartalmaz pontos adatot arra vonatkozóan, hogy mely időpontban, melyik tag részéről került sor a befizetésre, illetőleg a visszafizetések kinek a részére számolhatók el, sem pedig **/könyvelő/** tanúkénti meghallgatása nem tudta alátámasztani a felperesi kereseti kérelem összecszerűségét. Arra indokolatlanul hivatkozott a felperesi fellebbezés, hogy a kimutatás megfordította volna a bizonyítási terhet, és a felperesnek kellett volna az abban foglaltak ellenkezőjét bizonyítani, ugyanis mind a becsatolt egyszerű okiratból, mind pedig a volt könyvelő tanúvallomásából megállapítható, hogy ma már nem lehet tisztázni, hogy milyen okiratok alapján készítette a könyvelő a kimutatást, és abban pontosan milyen ki- és befizetések kerültek elszámolásra. Ilyen bizonytalanságok mellett nyilvánvalóan a jogvita kiindulási alapjaként a felperes által állított „elszámolást” nem lehet tekinteni, így nem beszélhetünk arról sem, hogy ellenbizonyítást az alperesnek kellett volna felajánlania. A semmilyen aláírást nem tartalmazó kimutatás egyebekben sem felel meg a Pp. 196. § /1/ bekezdése szerinti teljes bizonyító erejű magánokirat követelményeinek, így ahhoz olyan kötőerő nem fűződik, ami a bizonyítási teher megfordulását eredményezhetné. Miután **/könyvelő/** ténylegesen semmilyen információval nem tudott szolgálni tanúvallomásában az általa készített kimutatás tartalmával kapcsolatosan, így nyilvánvalóan az ő nyilatkozatait a tényállás megállapításánál figyelembe venni nem lehetett, alaptalan az a fellebbezési hivatkozás, hogy előadásának nem megfelelő értékelésére került sor az elsőfokú eljárásban.

A 28. sorszám alatti kiegészítő könyvszakértői vélemény - a 38. sorszám alatti pontosításokkal - az ítéletábra álláspontja szerint túlnyomó részben a peres felek közötti elszámolási kérdések rendezéséhez alapul szolgálhat. A szakértői vélemény 4. oldalán három függőként említett tétel szerepel, amelyekkel kapcsolatosan az ítéletábra álláspontja az alábbi:

Az 1999. szeptember 15-i 900.000 Ft-os teljesítés vonatkozásában helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy önmagában abból a körülményből, hogy az alapításkor 2 db 900.000 Ft-os pénzbefizetés történt, még nem következik egyértelműen, hogy **/személy neve 1/** és felperes egyaránt teljesítettek befizetést a társaság számára. A szakértő is csupán valószínűsíti, hogy az induláskor ezen befizetésekre azért volt szükség, mert a kft készpénz nélkül nem tudott volna működni, és miután két alapító tag volt, így az is valószínű, hogy a forgóeszköz hitel befizetése is egyenlő arányban történt. Tényszerűen az állapítható meg, hogy amíg az egyik bizonylaton feltüntetésre került **/személy neve 1/** neve, úgy a másik bizonylaton a 900.000 Ft befizetőjeként név és azon aláírás nem szerepel. Helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság arra, hogy a számviteli törvény előírásainak a befizető nevét nem tartalmazó bizonylat nem felel meg, és miután sem a Gt., sem más jogszabály nem ír

elő olyan kötelezettséget, hogy a társaság tagjai egymás között egyenlő arányban kötelesek a társaság részére tagi kölcsön befizetésére, folyósítására, így a rendelkezésre

álló adatokból egyértelműen és bizonyíthatóan nem következik, hogy a **/személy neve 1/** által teljesített 900.000 Ft-on felüli összeg a felperes tagi kölcsön befizetése volt. Ilyen feltételek mellett az első függő tételt a felperes által folyósított tagi kölcsönök tekintetében figyelembe venni nem lehet.

A második függő tétel a 2000. február 3-i 800.000 Ft-os teljesítés. E körben különös jelentősége van annak, hogy az alperes az elsőfokú eljárás során több ízben módosított nyilatkozatában először ezen a napon 1.250.000 Ft tagi kölcsön felperes részéről történő folyósítását ismerte el, majd módosított nyilatkozatával az elismerést 450.000 Ft-ra módosította. Ezen tagi kölcsön folyósítását okirat, kölcsönszerződés támasztja alá. Ez a kölcsönszerződés tartalmazza, hogy az alperes nevében **/személy neve 1/** 1.250.000 Ft készpénzt átvesz, az átvételt nyugtázza. Ilyen feltételek mellett a társaság részére bevételezett és a felperes nevét feltüntető 450.000 Ft mellett a 800.000 Ft-os név nélküli befizetést is el lehet számolni a felperes javára, ellenkező esetben ugyanis azt lehetne megállapítani, hogy **/személy neve 1/** ilyen összeg pénztárba történő befizetésével tartozik, ami jogilag tiltott cselekmény. Minderre figyelemmel az ítéletábra további 800.000 Ft összegben meg tudta állapítani a felperes által folyósított tagi kölcsön összegét.

A harmadik függő tétel - helyesen - a 2003. október 15-i 2.000.000 Ft-os befizetés volt. Ezzel összefüggésben a szakértő azt a megállapítást tette, hogy a befizetés a felperes **Bank**számlájára érkezett, melyet ugyanezen a napon 200/2003. számú bankkivonat szerint vissza is vett. Így egyenleg szempontjából az összeg nullázódott. Ennek megállapítása mellett a szakértő végkövetkeztetéseiben (a szakvélemény 8. oldalán) a kölcsön nyújtás korrekciójaként azonban 2.000.000 Ft-ot nem számol el. Mindebből következik, hogy a szakvélemény önellentmondó, ugyanis amennyiben az alperes által a felperesnek teljesített visszafizetések között elszámolja a 2003. október 15-i 2.000.000 Ft-os teljesítést, megállapítja ugyanakkor, hogy ugyanezen a napon történt ilyen összegű tagi kölcsön befizetés is, úgy okszerűen a szakértőnek a kölcsön nyújtás korrekciós tételei között is szerepeltetnie kellett volna ezt a 2.000.000 Ft-os összeget. Egyszerű matematikai kérdés ugyanis, hogy ha a szakértő a 2.000.000 Ft „nullázódását” állapítja meg, úgy vagy az alperesi teljesítés köréből kell ezt az összeget levonni, vagy a felperesi teljesítésnél kell pluszban ezt az összeget elszámolni, ellenkező esetben a 2.000.000 Ft a kölcsön folyósításánál nem, ugyanakkor a visszafizetésnél figyelembe lesz véve, ami nem érvényesíti a „nullázódás” szakértői megállapításának elvét. Ezzel a függő tétellel összefüggésben az ítéletábra értékelte, hogy a szakértői vélemény egyértelműen **Bank** kivonatra hivatkozott. Ez a bank kivonat a peres eljárás iratai között nem lelhető fel, így a fenti bizonytalanságok miatt indokolt lett volna a szakértői megállapítást az alperes **Bank** Rt-nél vezetett számlája forgalmát alátámasztó perbeli okirati bizonyítékkal is alátámasztani, ugyanakkor e körben az elsőfokú bíróság szükségtelennek ítélte további bizonyítás lefolytatását. Ezen megállapítással az ítéletábra nem ért egyet, ugyanis a szakértői vélemény több pontatlanságára figyelemmel szükséges lett volna a szakértői ténymegállapítások alátámasztására az okirati bizonyíték beszerzése. Erre a másodfokú bíróság kísérletet tett, ugyanakkor az alperes felhívás ellenére nem csatolta a bankszámla kivonatot, vagy bankszámla forgalmat alátámasztó okirati bizonyítékát arra hivatkozással, hogy az alperes iratai

között az nem lehet fel, és felhívás ellenére az **Bank Rt**-nél ez ügyben el sem járt. A jogkövetkezményekre történő figyelmeztetést követően úgy nyilatkozott, hogy a banktitok alóli felmentést sem adja meg, így a folyószámla forgalmát alátámasztó okirat beszerzésére a másodfokú eljárásban lehetőség nem volt. Ezen alperesi magatartást és nyilatkozatot az ítéltábla az alperes terhére értékelte, és úgy tekintette, hogy a 2.000.000 Ft-os befizetés az alperes **Bank** bankszámlájára 2000. október 15. napján felperes részéről befizetésre, átutalásra került. Kétségtelenül a szakértői vélemény pontatlan a megállapítás tételében tekintetben, hogy ez a befizetés a felperes **Bank** számlájára érkezett, ugyanakkor a felperes állította, hogy **Bank** bankszámlával soha nem rendelkezett, viszont az eljárás során az igazolódott, hogy **Bank** neve bankszámlája az alperesi társaságnak volt, így nyilvánvalóan felperes részéről bankszámlára történő befizetés is csupán ezen számlára érkezhett.

A fentebb említett három függő tétel közül kettő jogi megítélése vonatkozásában az ítéltábla álláspontja az elsőfokú bíróságétól eltért, így ez indokolta a tényállás módosítását is, amely szerint a bizonyítékok felülmérlegelésével összesen 12.000.000 Ft felperes által nyújtott tagi kölcsön folyósítása igazolható. Az ezt meghaladó összegű felperes által állított tagi kölcsön a rendelkezésre álló adatok alapján nem állapítható meg, ugyanis a szakértői vélemény 4. oldalának alján és 5. oldalának első bekezdésében említett, el nem fogadott tételek vonatkozásában az elsőfokú bíróság elutasító álláspontjával ellentétes megállapítások nem tehetők. Az itt felsorolt tételek vonatkozásában az állapítható meg ugyanis, hogy nincsenek kölcsönszerződések, pénz átvételt alátámasztó elismervények, pénztári bizonylatok, vagy amennyiben pénztári bizonylatok születtek, azokon befizető neve, illetve aláírás nem szerepel. Mindebből következően kellő módon további 7.300.000 Ft összegű kölcsön folyósítását a felperes bizonyítani nem tudta. Az ítéltábla itt tartja szükségesnek megjegyezni, hogy a szakértő vélemény 5. oldalának első bekezdése utolsó két tételként figyelembe vett 2004. január 2-i 600.000 Ft-os és 2004. augusztus 19-i 750.000 Ft-os befizetéseket figyelmen kívül hagyta, ugyanis ezeken a napokon egyik peres fél sem állította tagi kölcsön folyósítását, így értelmezhetetlen a szakértőnek ezen időpontokra vonatkozó megállapítása. Etekintetben a szakvélemény kétségtelenül megalapozatlan és aggályosnak tekinthető, azonban miután a szakvélemény az úgynevezett el nem fogadott tételek közé sorolta ezt a két befizetést, így a jogvita elbírálása szempontjából ennek a kérdésnek a jogi megítélése irreleváns. Mindez csak annyit változtat a szakértői vélemény adatain, hogy az el nem fogadott tételek összesen 7.300.000 Ft-ban, nem pedig a szakértői vélemény összefoglalásában (7. oldal) szereplő 8.650.000 Ft-ban vehetők figyelembe. Egyéb vonatkozásban a szakértői vélemény alkalmas arra, hogy az ítélezés alapját képezze, azokon a pontokon pedig, ahol az ítéltábla a szakértői véleménytől eltért, a fentebb részletesen kifejtett indokokkal jogi álláspontját alátámasztotta. A szakértői véleménytől eltérő, vagy részben eltérő álláspont - megfelelő indokok mellett - elfogadható, így a tényállás pontosítására is kiható felülmérlegeléssel az ítéltábla részben tekintette a szakértői véleményt a jogvita

Összegezve a fentieket az állapítható meg, hogy a szakértői véleményben említett függő tételekből felperesi teljesítésként további 800.000 Ft-ot és 2.000.000 Ft-ot, összesen 2.800.000 Ft-ot el kell fogadni. Így a felperes által nyújtott tagi kölcsön összege az alperes által elismert 9.200.000 Ft-tal összesen 12.000.000 Ft-ra tehető, amelyből az alperes a felperes által is elismerten 8.500.000 Ft-ot megfizetett és további 1.900.000 Ft-os teljesítés történt a részéről. A visszafizetett összeg együtt 10.400.000 Ft, ami azt jelenti, hogy 1.600.000 Ft tagi kölcsönt az alperes még nem fizetett vissza a felperesnek. Minderre tekintettel az ítélet tábla a Pp. 253. § /2/ bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintve, megfellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatta, a felperes marasztalását mellőzte és kötelezte az alperest 1.600.000 Ft tagi kölcsön és járulékai visszafizetésére. A járulékok vonatkozásában az ítélet tábla a kereseti kérelemtől eltérően döntött. Észlelte ugyanis, hogy a módosított felperesi kereseti kérelem a kölcsönök folyósításának kezdetétől végéig terjedő időszakot tekintette elszámolási időszaknak, és e két időpont középátlagos időpontját határozta meg a késedelmi kamatfizetési kötelezettség kezdő időpontjaként. Ez nem helytálló, ugyanis a kölcsönök vonatkozásában csak a visszafizetési határidő leteltével, amennyiben pedig a kölcsön folyósítása határozatlan időre történt, úgy a visszafizetésre történő felszólítással válik esedékessé a kölcsön visszafizetése. A felperes a fizetési meghagyást 2005. június 6. napján kérte kibocsátani, az alperes pedig azt 2005. július 6. napján vette kézhez. Miután a felperes azt igazolni nem tudta, hogy a perbeli marasztalási összeg erejéig fennálló tagi kölcsön követelését milyen visszafizetési határidőben kellett volna az alperesnek teljesítenie, így az ítélet tábla a fizetési meghagyás alperes részére történő kézbesítését követő naptól állapította meg csupán a Ptk. 298. § b./ pontjára figyelemmel az alperes fizetési késedelmét, ezen időponttól kezdődően kötelezte őt a Ptk. 301. § /1/ bekezdése szerinti törvényes mértékű késedelmi kamat megfizetésére. Miután az alperes felszámolás hatálya alatt áll, ezért a késedelmi kamatfizetési kötelezettség legfeljebb a felszámolási zárómérleg elkészítésének időpontjáig állhat fenn, ezért az ítélet tábla a Cstv. 35. § /2/ bekezdés b./ pontja alapján a késedelmi kamat fizetési kötelezettséget ezen időpontig állapította meg.

Az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatása folytán változtak a pervesztességi pernyertességi arányok, erre tekintettel az elsőfokú bíróság perköltség viselésre, valamint le nem rótt eljárási illeték megfizetésére vonatkozó ítéleti rendelkezéseit az ítélet tábla a Pp. 253. § /2/ és /3/ bekezdése alapján - figyelemmel a Pp. 81. § /1/ bekezdésére is - megváltoztatta. A felperes eredeti kereseti kérelme 11.700.000 Ft összegű marasztalásra irányult, ezért a kereset leszállítástól függetlenül az ítélet tábla az 1990. évi XCIII. törvény 41. § /2/ bekezdésére figyelemmel, a felperes megközelítőleg 14 %-os pernyertességéhez viszonyítva állapította meg a perköltség és le nem rótt eljárási illeték viselésének kötelezettségét. Az alperesnek fizetendő perköltség összegében az ítélet tábla elszámolta az elsőfokú bíróság 2.G.40.201/2005/16. számú ítélete elleni fellebbezés folytán az alperes részéről felmerült 192.000 Ft-os eljárási költségét is, ezen túlmenően az alperes jogi

Gf.III.30.361/2007/5. szám

képviselétével kapcsolatosan felmerült és az ítélet tábla által a 32/2003. (VIII. 22.) IM számú rendelet 3. § /2/ bekezdés a./ pontja /5/ és /6/ bekezdése, valamint 4/A. § /1/ bekezdése

alapján ügyvédi munkadíjat vett figyelembe az alperes költségei között. A felperes az eljárás során illetékfeljegyzési jog kedvezményében részesült. Az alperes pedig az ellene folyamatban lévő felszámolási eljárásra figyelemmel viszontkeresetére tárgyi illetékfeljegyzési joga folytán nem volt köteles illetéket leróni. Erre is figyelemmel módosította az ítélőtábla az elsőfokú eljárás során felmerült le nem rótt eljárási illeték viselési kötelezettséget a Pp. 81. § /1/ bekezdésére, az 1990. évi XCIII. törvény 74. § /3/ bekezdésére figyelemmel, a 6/1986. (VI. 26.) IM számú rendelet 13. § /2/ bekezdése, valamint 15. § /1/ és /3/ bekezdése alapján. A le nem rótt eljárási illeték összegénél az ítélőtábla elszámolta a Csongrád Megyei Bíróság 2.G.40.201/2005/16. számú ítélete ellen előterjesztett fellebbezési eljárás le nem rótt eljárási illetékét is, erről ugyanis az elsőfokú bíróságnak kellett a megismételt eljárásban határoznia.

A felperes a fellebbezési eljárás során csak részben lett pernyertes, pernyertességének aránya megközelítőleg 15 %-os. Erre figyelemmel rendelkezett az ítélőtábla a Pp. 78. § /1/ bekezdése és 81. § /1/ bekezdése alapján az alperes részére fizetendő perköltségről, melynek összege áll az alperes jogi képviselővel kapcsolatosan felmerült 50.000 Ft + 20 % ÁFA mértékű ügyvédi munkadíjból (a fentebb hivatkozott jogszabályi rendelkezések alapján). Megállapítható, hogy a 2.G.40.201/2005/16. számú ítélet hatályon kívül helyezésére az elsőfokú bíróság által elkövetett lényeges eljárási szabálysértések miatt került sor, így az 1990. évi XCIII. törvény 51. § /1/ bekezdésére figyelemmel érvényesülő kedvezmény miatt a felperesnek jelen fellebbezése kapcsán csupán a korábbi elsőfokú ítélettel szemben előterjesztett fellebbezése folytán felmerült eljárási illeték és a jelen fellebbezési eljárás pertárgyértékére is figyelemmel felmerülő különbözeti le nem rótt eljárási illeték megfizetésének kötelezettsége merül fel. Jelen fellebbezési eljárás illetéke 660.000 Ft lenne, de ebből az első fellebbezésre már figyelembe van véve 438.000 Ft, így lerovási kötelezettség összesen csak 222.000 Ft erejéig áll fenn, amelyet a másodfokú eljárásban megállapított 15-85 %-os pervesztességi-pernyertességi arányra is figyelemmel telepített az ítélőtábla a felperesre, illetve az alperesre az 1990. évi XCIII. törvény 74. § /3/ bekezdésére figyelemmel a 6/1986. (VI. 26.) IM számú rendelet 13. § /2/ bekezdése, valamint 15. § /1/ és /3/ bekezdése alapján.

Szeged, 2007. december 3. napján

Dr. Kissné dr. Koch Ágnes sk.
a tanács elnöke

Dr. Simonné dr. Gombos Katalin sk.
előadó bíró

Dr. Lakatos Péter sk.
táblabíró